

5). אמות מידה לקביעת דמי כניסה למקומות רחצה

בהמשך להודעה מטעם המדינה שהוגשה ביום 20.4.06 לביהמ"ש העליון, נקבעו אמות-מידה לבחינת בקשות לאישור גביית תשלום עבור כניסה למקומות רחצה מוכרזים, כהגדרתם בחוק הסדרת מקומות רחצה, התשכ"ה – 1965.

1. ייבחנו מספר מקומות הרחצה שבתחום הרשות המקומית וסביבתה הקרובה, אשר הכניסה אליהם היא ללא תשלום, ביחס למספר ופריסת מקומות הרחצה בתחום אותה רשות מקומית שהכניסה אליהם תותנה בתשלום. זאת, תוך שיובטח בהתאם להוראות החוק, כי חלק סביר מהחופים יהיו נגישים לציבור ללא כל תשלום. כל זאת, מתוך הצורך לתת מענה הולם אשר ישקף את האיזון הראוי בין ההכרה בחוף הים כמשאב לאומי וההכרה בחשיבות הערך של שמירת נגישות חופשית של הציבור אל חוף הים, מחד, ומאידך - לתת ביטוי לתכלית ההסמכה של הרשויות המקומיות לגבות תשלום עבור מקום רחצה, בכפוף למגבלות הקבועות בחוק, וזאת בהתחשב בעובדה שבשנים האחרונות נטל המימון של עלויות ההקמה והאחזקה של מקומות הרחצה מוטל רק על הרשויות המקומיות. שיקולים אלה ייבחנו גם בכל הנוגע לסעיפים 2 ו-3 לנוהל זה.

2. גביית דמי כניסה תותר רק למקומות רחצה שבהם מסופקים שירותים נוספים מעבר לשירותים הבסיסיים הקבועים בחוק, שבגינם לא ניתן לגבות תשלום מהסוג וההיקף המטילים על הרשות המקומית עלויות אחזקה נוספות; עלויות אשר נובעות, בין היתר, מהחובות המוטלות על הרשות על-פי דין לצורך הפעלת חוף הרחצה, וזאת בתנאי שהשירותים הוקמו והופעלו על-פי כל דין. במסגרת זו, תיבחן האפשרות לגביית תשלום עבור אותם שירותים באופן פרטני, מבלי לחייב בדמי כניסה לחוף הרחצה.

3. ככלל, אין מניעה לגבות דמי חנייה, כמחיר ראוי, עבור כניסה למגרש חניה הנמצא סמוך למקום רחצה והוקם על-פי כל דין, ובלבד שאין בכך כדי לחסום את הנגישות הרגלית לאותו מקום רחצה בדרך סבירה אחרת. במסגרת זו ייבדק כי אין מדובר ביישום לא נאות של אפשרות זו, בדרך שתתנה את השימוש בחוף הים בתשלום דמי חניה ותשמש הלכה למעשה כפגיעה בזכות הציבור למעבר חופשי לחוף הים וכגביית דמי כניסה שלא כדין. העמדת נגישות בדרך סבירה אחרת לעניין זה, יכול שתהיה על דרך קיום תחבורה ציבורית הנותנת מענה הולם לציבור המבקרים. במקום שבו אין תחבורה ציבורית המספקת מענה הולם לציבור המבקרים בחוף הרחצה, אפשר שתהיה על דרך הסדרת אפשרות לחניית רכב ללא תשלום, במרחק הליכה סביר מן החוף.

4. המשרד רשאי להתיר גביית דמי כניסה בשיעורים שונים מתושבי היישוב וממי שאינם תושבים, או גביית דמי כניסה ממי שאינם תושבים בלבד. בכל מקרה, שיעור התשלום יהיה טעון אישור המשרד.

נוהל הגשת בקשות

בקשות תוגשנה למנהל האגף לרישוי עסקים ואתרי רחצה במשרד הפנים על-ידי ראש הרשות המקומית, תוך צירוף החלטת מועצת הרשות המקומית לאשר בקשה זו.

לבקשה יש לצרף דברי הסבר מפורטים ומנומקים אודות ההצדקה לעצם גביית התשלום ולגובהו, ובכלל זאת יש לצרף את הפרטים המפורטים להלן ואת המסמכים התומכים בהם:

א. הסדר התשלום המבוקש - לרבות גובה התשלום, מאפייני החייבים בתשלום ואוכלוסיות פטורות אם ישנן, אופן הגבייה, שירות נוסף המצוי במקום הרחצה אשר עברו נגבה התשלום, פירוט האם נגבים דמי חנייה בסמוך למקום הרחצה והתעריף הנגבה בהם.

ב. פירוט מאפייני מקום הרחצה - לרבות גודלו, מיקומו, מידת נגישותו לציבור התושבים, לציבור הכללי ולאוכלוסיות מיוחדות, השירותים הניתנים בו ובפרט השירותים הנוספים הניתנים בו.

ג. תחשיב המפרט את עלויות הקמת ואחזקת השירותים הנוספים – מעבר לאלה שבגיית תשלום בגינם אסורה על פי החוק - במקום הרחצה, מקורות המימון לאחזקתם (לרבות השתתפות גופים פרטיים או מוסדיים במימון ואת דמי הכניסה שמוצע לגבות בגינם). אם עד למועד הגשת הבקשה נגבה תשלום כלשהו מן הבאים למקום הרחצה כגון עבור כניסה, חניה או שימוש במתקנים מסויימים, יש לציין זאת במפורש תוך פירוט הסכום שנגבה. התחשיב יוגש בליווי תצהיר של גזבר הרשות המקומית.

ד. פירוט מקומות רחצה אחרים בתחום הרשות המקומית ובסביבתה הקרובה, תוך פירוט מידת נגישותם לציבור והאם נגבים בגינם תשלומים בגין דמי כניסה או חנייה.

ה. המשרד רשאי לדרוש הבהרות, מסמכים ונתונים נוספים, ככל הנדרש לצורך קבלת החלטתו.

ו. אישור שר הפנים יינתן לשלוש שנים, והרשות תידרש להגיש בקשה, כמפורט לעיל, להארכת תוקף האישור.